1 Întreţinerea datorată minorului de către părinţi se acordă:

A. de la data cererii de chemare în judecată;

B. numai pentru viitor;

C. de la data pronunţării hotărârii de divorţ, chiar dacă se dovedeşte că părintele ce urmează a fi obligat nu şi-a onorat obligaţia pe parcursul procesului.

2 Este considerată nescrisă clauza:

A. prin care chiriașul se obligă să recunoască sau să plătească în avans, cu titlu de reparații locative, sume stabilite exclusiv pe baza estimărilor făcute de locatar;

B. prin care debitorul întreținerii se obligă la prestarea unor servicii;

C. prin care se prevede că un contract de întreținere poate fi desființat prin declarația unilaterală de rezoluțiune notificată de creditor debitorului, în cazul în care acesta din urmă nu își execută, fără vreo justificare, obligația de întreținere.

3 În materia efectelor admiterii acţiunii în revendicare, proprietarul poate fi obligat, la cerere, să restituie posesorului:

A. cheltuielile necesare pe care acesta le-a făcut, chiar dacă cheltuielile se concretizează într-o lucrare nouă;

B. cheltuielile utile, în limita sporului de valoare, numai dacă cheltuielile nu se concretizează într-o lucrare nouă;

C. cheltuielile voluptoare, numai dacă se concretizează într-o lucrare nouă.

4 Cel prejudiciat printr-o faptă săvârşită în păstrarea şi administrarea cărţii funciare:

A. poate să introducă acţiunea privind plata de despăgubiri în termenul de prescripţie de 3 ani, care începe să curgă de la data săvârşirii faptei prin care i s-a cauzat prejudiciul;

B. poate să ceară obligarea, în solidar, a oficiului teritorial de cadastru şi publicitate imobiliară de la locul situării imobilului şi a persoanei responsabile de prejudiciul astfel creat, cu excepţia cazului în care oficiul teritorial de cadastru şi publicitate imobiliară a săvârşit fapta din culpă, caz în care acesta este exonerat de răspundere;

C. prescripţia este suspendată prin exercitarea acţiunilor şi căilor de atac prevăzute de lege pentru înlăturarea efectelor faptei păgubitoare.

5 Ascultarea copilului, de către instanţa de tutelă, nu este obligatorie:

A. în litigiile în care părinţii cer înapoierea copilului de la orice persoană care îl ţine fără drept;

B. în litigiile având ca obiect stabilirea întinderii întreţinerii datorate de părinţi copilului;

C. într-un litigu în care un minor de 16 ani solicită schimbarea locuinţei, la bunici, pentru a putea urma cursurile unui liceu de renume.

6 Spre deosebire de prescripţie, decăderea:

A. face să se stingă dreptul la acţiune;

B. operează de drept şi independent de culpa titularului dreptului subiectiv;

C. atrage imposibilitatea valorificării dreptului subiectiv, pe cale de acţiune.

7 Locatorul:

A. are în sarcină reparațiile locative, a căror necesitate rezultă din folosința obișnuită a bunului;

B. ca efect al garanției pentru vicii, atunci când viciile aduc un prejudiciu locatarului, poate fi obligat și la plata de daune interese, cu excepția cazului în care dovedește că nu le-a cunoscut;

C. poate să se îndrepte direct împotriva sublocatarului pentru a-l constrânge la executarea anumitor obligații asumate prin contractul de sublocațiune.

8 În materie de reprezentare succesorală:

A. reprezentarea operează chiar dacă reprezentantul a fost dezmoştenit de reprezentat;

B. persoana lipsită de capacitatea de a moşteni nu poate fi reprezentată;

C. pot veni la moştenire prin reprezentare succesorală numai descendenţii copiilor defunctului;.

9 În materia dolului, viciu de consimţământ:

A. contractul este anulabil şi atunci când dolul provine de la reprezentantul celeilalte părţi;

B. partea al cărei consimţământ a fost viciat prin dol poate cere anularea contractului, numai dacă eroarea în care s-a aflat a fost esenţială;

C. nu poate cere anularea contractului partea care este victima dolului unui terţ, decât dacă celalată parte nu a cunoscut şi nici nu ar fi trebuit să cunoască dolul la încheierea contractului.

10 În materia partajului:

A. actele încheiate, în condiţiile legii, de un coproprietar cu privire la bunul comun sunt valabile, însă nu sunt opozabile celui căruia i-a fost atribuit bunul în urma partajului;

B. fiecare coproprietar devine proprietarul exclusiv al bunurilor imobile ce i-au fost atribuite, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, numai dacă a înscris hotărârea judecătorească definitivă în cartea funciară;

C. fiecare coproprietar devine proprietarul exclusiv al bunurilor mobile ce i-au fost atribuite, de la data introducerii acţiunii de partaj.

11 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. noțiunea de „viaţă privată” este o noțiune largă care nu se pretează unei definiţii exhaustive, astfel că limitarea noțiunii de „viaţă privată” la un „cerc intim”, în care fiecare individ îşi poate trăi viața personală după bunul plac, şi excluderea în totalitate a lumii exterioare din acest cerc nu ar fi prea restrictive;

B. acele comunicări care sunt efectuate din sedii profesionale, precum și cele efectuate la domiciliu în scop profesional, nu pot fi incluse în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență”, menționate la art. 8 din Convenție;

C. deşi art. 8 nu conţine cerinţe procedurale explicite, procesul decizional finalizat cu adoptarea unor măsuri ce constituie o ingerinţă trebuie să fie echitabil şi să permită respectarea corespunzătoare a intereselor protejate de art. 8.

12 Se poate cere rezoluțiunea:

A. de către cumpărător atunci când un coproprietar a vândut bunul proprietate comună și ulterior nu a asigurat transmiterea proprietății asupra întregului bun, dacă cumpărătorul nu ar fi cumpărat dacă ar fi știut că nu va dobândi proprietatea întregului bun;

B. de către chiriaș dacă imobilul închiriat, prin structură sau prin starea sa, constituie o primejdie gravă pentru sănătatea celor care lucrează sau locuiesc în el, chiar dacă respectivul chiriaș a renunțat la acest drept;

C. în lipsa unei înțelegeri între părți, de către creditorul obligației de întreținere dacă debitorul, din motive obiective nu mai poate continua prestarea întreținerii.

13 Solidaritatea dintre creditori:

A. poate fi prezumată în condițiile legii;

B. nu se opune ca obligația în favoarea unuia dintre ei să se împartă de drept între moștenitorii săi;

C. determină ca remiterea de datorie consimțită de unul dintre creditorii solidari să îl libereze pe debitor de întreaga datorie, în toate cazurile.

14 În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională a reţinut, în materia Legii 10/2001:

A. având în vedere că principiul puterii de lucru judecat nu este un principiu constituţional, încălcarea lui nu contravine principiului separaţiei puterilor în stat;

B. art.47 din Legea nr.10/2001 nu poate constitui temei juridic nou pentru introducerea unei alte acţiuni de restituire a aceluiaşi imobil, întrucât legiuitorul nu poate să dispună nici chiar prin lege asupra unui drept câştigat printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă decât dacă ar avea loc o expropriere pentru cauză de utilitate publică;

C. prevederile art.2 alin. (1) lit.i) şi art. 45 alin.(2) din Legea nr.10/2001 contravin dispoziţiilor constituţionale ale art.16 privind egalitatea în drepturi.

15 În cazul unui bun ce face obiectul unei substituţii fideicomisare, atât timp cât drepturile substituitului nu s-au născut:

A. instituitul are dreptul de a face nu numai acte de administrare, ci şi de dispoziţie;

B. instituitul nu este proprietar al bunului fideicomisar;

C. creditorii instituitului nu pot urmări acest bun.

16 Stipulaţia pentru altul:

A. devine irevocabilă de la data la care beneficiarul a acceptat-o, indiferent de data la care a acceptarea a ajuns la stipulant sau la promitent;

B. poate fi revocată de către moştenitorii stipulantului;

C. poate fi revocată de către stipulant doar cu acordul promitentului, în cazul în care acesta din urmă are interesul să o execute.

17 În materia dreptului de concesiune, drept real corespunzător proprietății publice:

A. concesionarul are obligația de a efectua toate actele materiale și juridice necesare pentru exploatarea bunului;

B. apărarea în justiție a dreptului de concesiune, pe calea acțiunii confesorii, revine concedentului;

C. concesionarul are obligația de a-l informa pe proprietar cu privire la orice tulburare adusă dreptului de proprietate publică.

18 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

A. promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare nu este act de înstrăinare şi nu produce efecte translative de proprietate, ci generează obligaţia personală de a da, respectiv de a încheia contractul de vânzare-cumpărare promis;

B. validarea propunerii comisiei locale prin hotărâre de către comisia judeţeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ca etapă a procesului de reconstituire a dreptului de proprietate, are semnificaţia admiterii cererii de restituire în natură a terenului preluat abuziv, în sensul dobândirii efective a unei anumite măsuri reparatorii;

C. prin acordarea termenului de decădere de 90 de zile, modificat în 120 de zile prin Legea nr. 368/2013, intenţia legiuitorului a fost de a înlătura pasivitatea eventuală a persoanelor îndreptăţite în ceea ce priveşte dovedirea pretenţiilor şi, implicit, eliminarea blocajului la care s-ar ajunge prin tergiversarea completării dosarului cu actele necesare soluţionării.

19 În jurisprudenţa sa, CJUE a reţinut că:

A. din cerinţele inerente protecţiei drepturilor persoanelor particulare care se bazează pe dreptul comunitar, decurge că acestea trebuie să aibă posibilitatea de a obţine în faţa unei instanţe naţionale repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea acestor drepturi în urma unei hotărâri a unei instanţe de prim grad de jurisdicţie;

B. art. 7 lit. f din Directiva 95/46 se opune ca un stat membru să excludă în mod categoric şi generalizat posibilitatea ca anumite categorii de date cu caracter personal să fie prelucrate, fără a permite o ponderare a drepturilor şi intereselor opuse în cauză într-un anumit caz;

C. în ceea ce priveşte art. 24 pct. 1 din Regulamentul 1215/2012, care prevede o competenţă exclusivă a instanţelor din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul, în materie de drepturi reale imobiliare, sau de închiriere a unor imobile, această competenţă cuprinde toate acţiunile care privesc drepturi reale imobiliare.

20 În materia contractului de vânzare:

A. este lovit de nulitate absolută contractul de vânzare încheiat între un judecător al Tribunalului București și fratele său, prin care judecătorul a dobândit drepturile succesorale ale fratelui, în timp ce între aceștia și alți moștenitori exista pe rolul Judecătoriei sector 2 București un proces de succesiune;

B. dacă la momentul vânzării unui bun individual determinat acesta pierise în parte, iar cumpărătorul cunoștea acest fapt, cumpărătorul nu poate cere reducerea corespunzătoare a prețului;

C. orice bun poate fi vândut în mod liber, chiar dacă vânzarea a fost limitată prin convenție.

21 Este inadmisibilă contestația în anulare prin care se invocă:

A. nelegala citare a contestatorului care susţine că a pierdut termenul de declarare a apelului motivat de faptul că hotărârea i-a fost comunicată la aceeași adresă greșită la care a și fost citat în cursul procesului, proces în cadrul căruia nu s-a prezentat la niciun termen de judecată;

B. nelegala citare a contestatorului, în cazul în care acest motiv a fost invocat pe calea recursului, fiind respins motivat de faptul că erau necesare cercetări de fapt;

C. greșita anulare a recursului ca netimbrat, deși dovada achitării taxei judiciare de timbru se regăsea la dosar, în plicul cu care fusese expediată către instanță respectiva cale de atac.

22 Judecătorul este incompatibil de a judeca:

A. când este căsătorit cu fratele sau sora soţului reprezentantului unei părţi;

B. dacă, atunci când este investit cu soluţionarea unei căi de atac, soţul său a avut calitatea de procuror, la judecarea altei pricini, în faţa primei instanţe;

C. când soţul său a reprezentat partea la judecarea altei pricini, în faţa altei instanţe.

23 Executarea provizorie judecătorească:

A. nu este nevoie să fie solicitată în mod expres de către parte;

B. nu poate fi solicitată pentru prima oară în apel;

C. poate fi acordată şi într-o cauză privind obligaţia de întreţinere între soţi.

24 Neinvocarea de către pârât a necompetenţei teritoriale de ordine publică:

A. obligă instanţa să se declare competentă;

B. nu împiedică instanţa să invoce excepţia necompetenţei sale teritoriale;

C. împiedică reclamantul să invoce necompetenţa teritorială de ordine publică a instanţei la primul termen de judecată.

25 Spre deosebire de renunţarea la judecata cererii de chemare în judecată, achiesarea la hotărâre:

A. nu poate determina obligarea apelantului ori recurentului la plata cheltuielilor de judecată;

B. nu presupune niciodată acordul părţii adverse;

C. dacă intervine în faţa instanţei de apel nu conduce la anularea hotărârii primei instanţe.

26 Apelul incident:

A. poate fi formulat de intimatul-pârât din apelul principal împotriva intimatului – intervenient, atunci când intimatul – pârât urmărește schimbarea hotărârii primei instanțe cu privire la cererea de intervenție;

B. rămâne fără efect dacă apelul principal este respins pentru lipsa calității procesuale active în apel a apelantului principal;

C. declarat de intervenientul accesoriu va fi respins ca neavenit dacă apelul principal, declarat de partea în favoarea căreia a intervenit la fond intervenientul accesoriu, a fost respins ca nefondat.

27 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

A. în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituite, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări;

B. este necesar, dar nu indispensabil ca instanța națională să ofere, în însăși decizia de trimitere, un minim de explicații cu privire la motivele care au stat la baza alegerii prevederilor dreptului Uniunii a căror interpretare o solicită, precum și cu privire la legătura pe care o stabilește între aceste prevederi și legislația națională aplicabilă litigiului cu care este sesizată;

C. informațiile cuprinse în deciziile de trimitere, cum ar fi „expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal” sunt destinate numai să permită Curții să dea răspunsuri utile.

28 Sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parţial sau proporţional, la cererea petiţionarului:

A. în cazul în care acţiunea a fost anulată ca insuficient timbrată;

B. în cazul în care reclamantul a renunţat la judecată după comunicarea cererii de chemare de judecată către pârât, dar înainte de primul termen de judecată;

C. în cazul în care reclamantul a renunţat la judecata cererii de divorţ.

29 În cazul unor cereri de primă instanţă, una de competeneţa judecătoriei, iar cealaltă de competenţa tribunalului, conexate la tribunal, în caz de disjungere motivat de faptul că doar una este în stare de judecată:

A. tribunalul rămâne competent să soluţioneze ambele cereri;

B. cererea de competenţa judecătoriei va fi restituită acesteia, apreciindu-se că nu mai subzistă motivele pentru care a operat prorogarea de competenţă;

C. judecătoria va soluţiona ambele procese, fiind instanţa mai întâi investită.

30 Cererea reconvenţională:

A. formulată de reclamant faţă de cererea reconveţională a pârâtului iniţial este admisibilă;

B. se judecă în toate cazurile împreună cu cererea principală;

C. se depune cel mai târziu la primul termen de judecată, dacă întâmpinarea nu este obligatorie.

31 Nulitatea decurgând din redactarea şi promovarea unei cereri de chemare în judecată de către un reclamant persoană juridică, prin mandatar persoană juridică:

A. nu poate fi acoperită prin semnarea şi însuşirea cererii de chemare în judecată de către reprezentantul legal al persoanei juridice, deoarece încălcarea dispoziţiilor referitoare la reprezentarea procesuală reprezintă unul din cazurile de nulitate necondiţionată de existenţa unei vătămări;

B. poate fi acoperită dacă reprezentantul legal al reclamantului a semnat şi şi-a însuşit cererea de chemare în judecată în termenul acordat de instanţă pentru complinirea lipsurilor;

C. nu poate fi acoperită prin semnarea şi însuşirea cererii de chemare în judecată de către reprezentantul legal al persoanei juridice deoarece, în acest caz, instanţa nu are posibilitatea de a acorda un termen pentru acoperirea lipsurilor.

32 În jurisprudenţa sa, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a stabilit că în cazul strămutării repetate a judecăţii acţiunii de fond, instanţa competentă teritorial să judece cererea de ordonanţă preşedinţială în legătură cu respectiva acţiune este:

A. instanţa determinată potrivit regulilor generale;

B. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat prima dată judecata fondului cauzei;

C. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat judecata fondului cauzei pentru a doua oară, deoarece a operat prorogarea legală de competenţă.

33 Ordinea corectă de soluţionare a excepţiilor este:

A. excepţia litispendenţei, excepţia conexităţii, excepţia perimării;

B. excepţia perimării, excepţia litispendenţei, excepţia conexităţi;

C. eexcepţia litispendenţei, excepţia perimării, excepţia conexităţii.

34 Reprezintă încălcare a principiului neînrăutăţirii situaţiei în propria cale de atac:

A. atunci când ambele părţi au declarat apel împotriva soluţiei de admitere în parte a acţiunii, tribunalul a admis ambele apeluri, a anulat hotărârea primei instanţe şi, rejudecând, a respins acţiunea ca nefondată;

B. atunci când, în judecata apelului declarat de către reclamant împotriva soluţiei de admitere în parte a acţiunii, tribunalul a invocat din oficiu excepţia autorităţii de lucru judecat, a admis apelul, a anulat hotărârea primei instanţe şi, rejudecând, a respins acţiunea pentru autoritate de lucru judecat;

C. atunci când ambele părţi au declarat apel împotriva soluţiei de admitere în parte a acţiunii, tribunalul a respins apelul pârâtului, a admis apelul reclamantului, a anulat hotărârea primei instanţe şi, rejudecând, a respins acţiunea ca nefondată.

35 Într-un proces înregistrat pe rolul instanţei la data de 15.12.2018, încheierea prin care prima instanţă a respins ca inadmisibilă o cerere de intervenţie:

A. nu se poate ataca decât odată cu fondul;

B. poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunţare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă, instanţa de apel pronunţând o hotărâre susceptibilă de recurs;

C. poate fi atacată numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunţare pentru partea prezentă, respectiv de la comunicare pentru partea lipsă.

36 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. dreptul la acţiune sau de recurs trebuie să se exercite din momentul în care părţile interesate pot cunoaşte efectiv hotărârile judecătoreşti care le impun o obligaţie sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime; notificarea, în calitate de act de comunicare între organul jurisdicţional şi părţi serveşte la luarea la cunoştinţă a deciziei instanţei, precum şi fundamentele care o motivează, după caz, pentru a permite părţilor de a o recura;

B. „dreptul la o instanţă" cuprinde mai multe aspecte, printre care dreptul la acces şi egalitatea armelor, care impune un echilibru just între părţi, iar aceste principii se aplică, în parte, în domeniul specific al semnificaţiei şi notificării actelor juridice către părţi;

C. instanţele naţionale nu au dat dovadă de un formalism incompatibil cu litera şi spiritul art. 6 paragraful 1 din Convenţie şi nu au adus atingere nejustificată dreptului societăţii reclamante de acces la o instanţă pentru determinarea „drepturilor şi obligaţiilor sale cu caracter civil", în cazul în care au respins o contestație în anulare motivat de faptul că notificarea prin afişare avea un temei legal în dreptul intern;.

37 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României, cu privire la textele legale care reglementează obligativitatea reprezentării și asistării părților prin avocat, în calea de atac a recursului, respectiv obligativitatea redactării cererii de recurs, precum și exercitarea și susținerea recursului numai prin avocat, a reținut că:

A. scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor fizice de a fi asistate sau reprezentate de avocat la redactarea cererii și motivelor de recurs, precum și în exercitarea acestuia, nu a fost unul legitim;

B. opțiunea legiuitorului pentru măsura reprezentării și asistării de avocat în etapa recursului nu a fost necesară pentru atingerea scopului urmărit;

C. această măsură, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit, din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual.

38 Cererea de refuz a executării în România a unei hotărâri judecătorești pronunțată într-un stat membru UE, în materie civilă și comercială, potrivit dispozițiilor Regulamentului (UE) 1215/2012, este de competența în primă instanță a:

A. judecătoriei;

B. tribunalului;

C. curții de apel;.

39 Intervine sancțiunea nulității atunci când:

A. în cuprinsul citației transmisă reclamantului nu este menționată taxa judiciară de timbru, într-o acţiune referitoare la protecţia drepturilor consumatorului;

B. citația nu a fost înmânată cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată, chiar dacă partea s-a prezentat în fața instanței și nu a cerut amânarea cauzei;

C. o cerere incidentală a fost formulată de o persoană lipsită de capacitate procesuală.

40 Recursul:

A. este o cale de atac extraordinară, devolutivă, de reformare;

B. nu se poate exercita niciodată atât timp cât partea are deschisă calea de atac a apelului;

C. se judecă cu prioritate în raport cu revizuirea.

41 A., văduv, fără copii, suferind de o afecțiune oncologică în fază terminală, decide să doneze apartamentul, proprietate personală, în care locuieşte, infirmierei D., care i-a acordat îngrijiri medicale pe parcursul bolii. Contractul de donație a fost autentificat la data de 02.10.2012, iar ulterior, la data de 05.12.2012, A. decedează într-un accident de maşină. La înmormântarea acestuia, din data de 07.12.2012, participă şi fratele lui A., numitul C., ocazie cu care C. află de donaţia făcută de A. către infirmiera D.
La data de 07.12.2015, C. introduce pe rolul judecătoriei o acţiune în anularea donaţiei încheiate la 02.10.2012, motivând că D. era în incapacitate de a primi vreo liberalitate de la A.
Prin întâmpinare, D. a invocat excepţia prescripţiei dreptului material la acţiune, iar pe fond a solicitat respingerea acţiunii.
Având de soluționat excepția prescripției și acțiunea pe fond, judecătoria:

A. va respinge excepţia prescripţiei, va admite cererea și va anula contractul de donaţie, apreciind că D. era în incapacitate specială de a primi liberalităţi din partea lui A.;

B. va admite excepţia prescripţiei şi va respinge acţiunea ca prescrisă, apreciind că termenul de prescripţie s-a împlinit la 05.12.2015;

C. va respinge excepţia prescripţiei şi va respinge acţiunea ca nefondată, reţinând că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru anularea donației.

42 Având de stabilit dacă un termen de prescripție ce a început să curgă sub imperiul Decretul 167/1958 a fost întrerupt prin formularea unei acțiuni (ordonanță de plată) ulterior intrării în vigoare a noului Cod Civil, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că:

A. derogarea de la regula generală, conform căreia prescripțiile rămân supuse legii sub imperiul căreia au început, prevăzută de art. 6 alin. (4) C. civ., nu ar trebui să fie expresă;

B. dacă ne aflăm în prezența unei cereri introduse după intrarea în vigoare a noului cod, în care s-ar pune problema intervenirii prescripției, al cărei început se situează după acest moment, sunt pe deplin aplicabile noile norme, fără a mai fi nevoie de o reglementare tranzitorie specială în acest sens;

C. rolul dispoziției tranzitorii este tocmai acela de a reglementa situații începute sub imperiul unei reglementări vechi și continuate sub imperiul noii reglementări, fără condiția existenței cererii formulate sub imperiul noii reglementări.

43 Prin cererea înregistrată pe rolul tribunalului reclamantul a solicitat obligarea pârâtului Municipiul Bucureşti prin Primar General să îi restituie în natură terenul în suprafaţă de 160 m.p. situat în Bucureşti, sector 6 sau, în subsidiar, să îi acorde măsuri compensatorii, precum şi acordarea măsurilor compensatorii pentru construcţia ce a fost edificată pe acest teren.
În motivare, reclamantul a arătat că prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 102/7.08.1979 de Notariatul de stat al sectorului 6 Bucureşti a dobândit dreptul de proprietate asupra construcţiei edificate pe terenul situat în Bucureşti, sector 6, terenul trecând în proprietatea statului conform art. 30 alin.2 din Legea nr.58/1974.
Ulterior, terenul şi construcţia au fost expropriate prin Decretul nr.217/1989, construcţia fiind demolată cu ocazia exproprierii.
Deşi a formulat notificarea nr.1554/2.01.2001 privind restituirea terenului şi acordarea de măsuri reparatorii pentru construcţie, aceasta nu a fost soluţionată nici până în prezent.
Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, arătând că doar el are atribuţia de a se pronunţa asupra notificării, conform art. 22 din Legea nr. 10/2001, precum şi faptul că terenul nu poate fi restituit în natură, pe fosta proprietate fiind construit un bloc de locuinţe.
Susţinerile părţilor cu privire la situaţia de fapt au fost dovedite.
Soluţionând cauza, tribunalul:

A. admite în parte acţiunea, obligă pârâtul să emită, în favoarea reclamantului, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul situat în Bucureşti, sector 6, compus din teren în suprafaţă de 160 m.p. şi construcţie, în prezent demolată;

B. admite în parte acţiunea, obligă pârâtul să emită, în favoarea reclamantului, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul situat în Bucureşti, sector 6, compus din construcţie, în prezent demolată, respinge în rest acţiunea;

C. respinge acţiunea.

44 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti la data de 26.10.2018 reclamantul B.V. a solicitat obligarea pârâtului Municipiul Bucureşti prin Primar General să emită dispoziţie care să conţină propunerea de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent pentru terenul în suprafaţă de 240 m.p. situat în Bucureşti, sector 6.
În motivare, reclamantul a arătat că solicită soluţionarea pe fond a notificării nr.980/13.01.2001, de către instanţa de judecată, deoarece nesoluţionarea până în prezent a notificării de către unitatea deţinătoare echivalează cu un refuz nejustificat al acesteia de soluţionare.
Reclamantul a mai arătat că este moştenitorul părinţilor lor, B.I. şi B.L., care au dobândit dreptul de proprietate asupra terenului în suprafaţă de 240 m.p. situat în Bucureşti, sector 6, printr-un act sub semnătură privată încheiat în 3.09.1957. Terenul a fost preluat prin Decretul nr.104/1989, pe numele autorilor reclamantului, aceştia fiind menţionaţi în decretul de expropriere cu teren în suprafaţă de 240 m.p.
În prezent, pe terenul ce a constituit proprietatea părinţilor se află construit un bulevard.
În drept, acţiunea a fost întemeiată pe dispoziţiile art.35 alin.3 din Legea nr.165/2013.
Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a invocat excepţia de tardivitate a acţiunii, iar pe fond a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, arătând că, potrivit datelor afişate pe site şi comunicate către ANRP, mai are de soluţionat un număr de peste 5.000 de notificări, iar notificarea formulată de reclamant se află în curs de soluţionare.
Soluţionând cauza, tribunalul:

A. admite acţiunea, obligă pârâtul să emită, în favoarea reclamantului, dispoziţie motivată privind acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent pentru imobilul situat în Bucureşti, sector 6, compus din teren în suprafaţă de 240 m.p.;

B. admite excepţia tradivităţii şi, în consecinţă, respinge acţiunea ca prescrisă;

C. admite excepţia tardivităţii şi, în consecinţă, respinge acţiunea ca tardivă.

45 Cu referire la Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României a reținut că:

A. repunerea în termenul de acceptare a moştenirii, pentru bunurile preluate abuziv de statul totalitar, cu încălcarea dreptului de proprietate al titularilor, are ca finalitate respectarea principiului restitutio in integrum, fiind în deplină concordanţă cu garantarea dreptului de proprietate privată;

B. după intrarea în vigoare a Legii nr.112/1995 a fost interzisă vânzarea imobilelor din categoria prevăzută la art.2 alin.(1) lit.b) din Legea nr.10/2001 şi că nici o dispoziţie legală nu a prevăzut nulitatea unor asemenea contracte de vânzare-cumpărare;

C. prevederile art.45 alin.(2) din Legea nr.10/2001 nu încalcă dispoziţiile constituţionale privind protecţia proprietăţii private, de vreme ce prevederea legală criticată recunoaşte validitatea titlului de proprietate al dobânditorului de bună-credinţă al unui imobil preluat de stat fără titlu valabil, recunoscând, în acelaşi timp, şi titlul proprietarului iniţial, indiferent de condiţiile art.2 alin.(2) din acelaşi act normativ.

46 Prin acţiunea înregistrată pe rolul judecătoriei reclamanta A le-a chemat în judecată pe pârâtele B şi C solicitând instanţei să dispună obligarea pârâtei B la plata sumei de 100.000 lei şi a pârâtei C la plata sumei de 50.000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosinţă a terenurilor în suprafaţă de 1200 m.p. şi 297 m.p..
Reclamanta a arătat că printr-o hotărâre anterioară, definitivă, cele două pârâte au fost obligate să-i respecte proprietatea şi posesia terenurilor, pârâta B pentru suprafaţa de 1200 m.p, iar pârâta C pentru suprafaţa de 298 m.p., astfel că cele două pârâte folosesc terenul fără drept.
Judecătoria a admis în parte cererea de ajutor public judiciar formulată de reclamantă şi a dispus reducerea taxei judiciare de timbru datorate pentru cererea de chemare în judecată de la suma de 4105 lei la suma de 1000 lei.
Prin hotărârea pronunţată judecătoria a admis în parte acţiunea, a obligat pe pârâta B la plata sumei de 50.000 lei şi pe pârâta C la plata sumei de 25.000 lei reprezentând despăgubiri; a obligat pârâtele, în solidar, la plata către stat a sumei de 3105 lei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei.
Împotriva acestei sentinţe au declarat apel pârâtele, invocând greşita lor obligare, la plata către stat a sumei ce a format obiectul ajutorului public judiciar.
Instanţa de apel:

A. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată, în sensul că a obligat pârâta B la plata către stat a sumei de 1035 lei şi pârâta C la plata către stat a sumei de 57, 50 lei;
B. a respins apelul;
C. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată înlăturând din sentinţă menţiunea privind obligarea pârâtelor la plata către stat a sumei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei, reţinând că obligaţia de restituire a ajutorului public judiciar către stat revine reclamantei.

47 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 16.03.2019, la judecătorie, reclamanta Asociaţia de Proprietari X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 15.03.2014 – 15.03.2016. Judecătoria a admis în parte acţiunea, obligând pe pârât la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 15.03.2014 – 15.03.2015, respingând acţiunea în privinţa pretenţiilor aferente perioadei 16.03.2015 – 15.03.2016. În motivare, s-a reţinut că reclamanta a depus tardiv la dosar listele de plată aferente perioadei 16.03.2015 – 15.03.2016, aplicând sancţiunea decăderii în privinţa acestora, în baza art. 254 alin. 1 Cod procedură civilă.
Reclamanta Asociaţia de Proprietari X a formulat apel, în termen, solicitând schimbarea în parte a sentinţei apelate, în sensul admiterii în întregime a acţiunii sale, invocând în susţinerea pretenţiilor sale toate înscrisurile depuse la prima instanţă.
Tribunalul, la termenul de discutare a probelor:

A. încuviinţează proba cu înscrisurile depuse tardiv la prima instanţă;
B. respinge proba cu înscrisurile depuse tardiv la prima instanţă, apreciind ca acestea nu pot fi administrate în apel;
C. respinge proba cu înscrisurile propuse, apreciind că acestea nu constituie probe noi în apel.

48 În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanţelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă:

A. și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art.16 alin.(1) și art.21 alin.(3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție;
B. a reţinut că, din moment ce o judecată parcurge două etape procesuale devolutive (judecata în primă instanță și apelul), stabilirea de către legiuitor a unui prag valoric pentru accesul la recurs nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii;
C. a apreciat că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, iar acest tratament juridic diferit poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, în virtutea principiului separaţiei puterilor în stat.

49 Soluţionând conflictul negativ de competenţă ivit între Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti şi Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în jurisprudenţa sa, a reţinut că:

A. Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti este competentă, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, iar pârâții își au domiciliul în București, chiar dacă aceştia nu au invocat excepţia necompetenţei;

B. dispozițiile art. 131 Noul C. proc. civ. trebuie interpretate în sensul că, dacă pârâții nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna pârâtului, nu și la aprecierea instanței;

C. acțiunea dedusă judecății este o acțiune reală, guvernată de norme cu caracter de ordine publică ce reglementează materia competenței teritoriale exclusive, competenţă care aparţine instanţei în circumscripția căreia se află situat imobilul, respectiv Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, fără a fi necesar ca pârâţii să fi invocat excepţia necompetenţei teritoriale.

50 Prin încheierea din data de 15.06.2016, judecătoria a dispus sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depindea soluţionarea pe fond a cauzei respective. Prin aceeaşi încheiere, instanţa a dispus suspendarea judecării cauzei, până la pronunţarea hotărârii prealabile.
Prin sentinţa civilă din data de 15.03.2017 judecătoria a admis excepţia perimării invocată din oficiu şi a constatat perimată cererea de chemare în judecată.
În recursul declarat împotriva acestei sentinţe, reclamanta a arătat că soluţia este greşită deoarece instanţa era obligată să repună cauza pe rol din oficiu.
Instanţa de recurs:

A. respinge recursul, arătând că în acest caz redeschiderea judecăţii opera doar la cerere;

B. admite recursul, arătând că părţilor nu li se poate reţine vreo culpă pentru rămânerea procesului în nelucrare, întrucât repunerea cauzei pe rol trebuia efectuată de instanţă din oficiu;

C. respinge recursul, arătând că interesul repunerii cauzei pe rol aparţine părţilor, neputându-se pune această obligaţie în sarcina instanţei.